

Pártélet

Iparosítás és a nép jóléte

Lenin, a szovjet állam megteremtője, amikor felfedte Oroszország iparosításának merész tervét, jól tudta, hogy az ország előtt csupán két út áll: vagy megmarad gazdaságilag fejletlen agrárszónak és a hatalmas ipari államok gyarmatává válik, vagy megteremtí saját nagyiparát és ezzel leveti a gazdasági elmaradottság béklyóját, teljes erővel halad a szocializmus felé, biztosítja a lakosság jólétének állandó emelkedését.

Az iparosítási terv volt az alapja a sikeresen megvalósult szovjet öt éves terveknek.

A Szovjetunió ma fejlett ipari ország és gazdasági fejlettsége ugyanolyan színvonalon áll, mint a technikailag leghaladottabb kapitalista országoké. A Szovjetunió ipara ma csaknem 32-szer annyit termel, mint a második világháború előestéjén és 27-szer túlszárnyalja a forradalom előtti Oroszország ipari termelését.

1955-ben a Szovjetunió nép-gazdaságában több mint 47 millió munkást és alkalmazottat foglalkoztattak,

egyszer annyit, mint a cári Oroszországban. A munkanélküliséget már az első öt éves terv idején teljesen felszámolták.

Az új technikai bázis a népgazdaság minden ágában megkönnyítette a munkát és növelte termelékenységét. Napjainkban a Szovjetunió iparában a munkatermelékenység kétszeresen túlszárnyalta a háború előtti színvonalat és több mint tizszeresével magasabb a forradalom előtti színvonalnál. Ugyanez idő alatt többszörösen emelkedett a munkatermelékenység a mezőgazdaságban, a közlekedésben, az építkezésben is.

Az iparosítás révén a nép jóléte az anyagi javak termelésének jelentős fokozását és

növelte a nemzeti jövedelmet, amely ma több mint 2,5-szerese a háború előttinek

és 26-szorosa a cári Oroszország nemzeti jövedelmének.

A nemzeti jövedelem gyors növekedése eredményeképpen a szovjet állam rendszeresen biztosítja a lakosság jóléteinek emelését, csökkenti a kiskereskedelmi árakat, nagyobb összegeket fordít a nép kulturális és min-

dennapi szükségleteinek kielégítésére. Így, csupán az ötödik öt éves terv (1951-1955) éveiben a kiskereskedelmi árakat 25 százalékkal csökkentették, s az egész háború utáni időszakban több mint 57 százalékkal. A rubel vásárlóereje lényegesen emelkedett.

Ma, 1947-hez hasonlítva, ugyanazért az összegért 2-3-szor annyi élelmiszer vásárolható.

Az elmúlt esztendőben az ipari munkások és alkalmazottak realbére csaknem 40 százalékkal szárnyalta túl az 1950 évi és csaknem 2-szeresével a háború előtti színvonalat. A parasztok realjövedelme öt év alatt 1,5-szeresével, a háború előtti színvonalhoz hasonlítva pedig 2,2-szeresével emelkedett. Ez természetesen maga után vonta, hogy a fogyasztási cikkek iránt megnőtt a kereslet. Az igények kielégítésére bővíteni kellett az árutermelést. Ezt a feladatot is az iparosítás segítségével sikerült megoldani.

A szovjet állam a nehéziparra támaszkodva hatalmas ipart teremtett az élelmiszerek és ipari áruk termelésére. A Szovjetunióban jelenleg éventeként több mint 7 milliárd méter különböző szövetet, körülbelül 500 millió darab köt-szövöttárut, 50 milliárd rubel értékű készárut, sok százmillió pár bőr- és gumilábbelit, sokmillió tonna húst és hús-készítményt,

halat, cukrot és cukrászárut, sokmilliárd különböző konzervet állítanak elő.

A Szovjetunióban ma 11-szer annyi közszükségleti cikket gyártanak, mint a cári Oroszországban. A kiskereskedelmi áruforgalom az öt éves tervek idején megkétszereződött, a cári Oroszországban a munkások összvásárlásának 80 százaléka élelmiszer volt. A szovjet dolgozók vásárlásának csaknem felét ipari áruk teszik ki. Ez a változás a nép életszínvonalának komoly emelkedését tanúsítja.

Az iparosítás lehetővé tette a dolgozók lakáskörülményeinek lényeges megjavítását. A gépezés segítségével soha nem látott méretekben indult meg a lakóházépítés. Így csupán az utolsó öt éves terv idején, a városokban körülbelül 3.750.000 új lakás, a falvakban pedig sokszázezer ház épült. A közeljövőben a lakóházépítkezés még nagyobb méretű lesz.

A Szovjetunióban az iparosítás ily módon az ember, a nép jólétének érdekében valósult meg. A Szovjetunió gazdasági fejlődésének központjába állított legfőbb feladat: a dolgozók állandóan növekvő anyagi és kulturális szükségleteinek maximális kielégítése még nem valósult meg. De a szovjet nép évről-évre biztosabb lép-
tekkal halad a cél felé.

Jól sikerült a vezetésválasztó taggyűlés a Gépészet és a Vegyesüzem pártalapszervezetében

Két pártalapszervezetben zajlott le az elmúlt 10 nap alatt az új vezetés megválasztása. A gépészet és a vegyesüzem pártalapszervezetében. Mindkét helyen a tagság 99 százaléka megjelent a vezetésválasztáson, s ezért ezek igen harcosak, aktívak, segítségadók.

A vezetés jó munkáját igazolta, hogy mindkét helyen minden vezetőségi tagot újra beválasztották az új vezetésbe. Fel kell vetni a beszámolóknál, hogy inkább a hiányszóval foglalkoztak, és nem beszéltek azokról az eredményekről, melyek mindkét pártalapszervezet munkájában kétségkívül fennállnak. A hozzászólások azonban ezt a hiányt pótolják. Meg kell említeni, hogy a vegyesüzem pártalapszervezeténél a határozati javaslatok nem teljes mértékben voltak kielégítőek, több konkrét feladatot kell a határozatnak megjelölni.

A vegyesüzem pártalapszervezetének vezetőségválasztó taggyűlésén igen nagy volt a szorongás, a meleg. Azoknak a pártalapszervezeteknek, amelyek a tanácsteremben rendezik meg a vezetőségválasztó gyűlést, arra is ügyelni kell, hogy ne legyen túlzásfűtött a helyiség, mert különben nem megy ünnepélyes keretek között a vezetőségválasztás. Egészében nézve azonban mindkét helyen sikerülne mondhatni, harcos vezetőségválasztó taggyűlés volt, amely mindkét pártalapszervezet vezetőségének nagy segítséget adott a további munkában.

Az új elnök

kiváltság ha valakit dicsérni kell, de Mórocz Gyula mégsem takarékoskodik a szavakkal. Sorolja őket kérdés nélkül is, a hangjából meg érezni, hogy akiről beszél, azt igen-igen becsüli. Együtt aratnak és bizony gyakran megtörtént, hogy mire a többiek hivatkoznak, Nagy Lajos — mert úgy hívják az elnököt — már két rendet is levágott. Meg dőben sem volt ritka, hogy a rend végefelé ért, amikor a többiek még csak az első suhintásokról tartottak. — De hát nem is lehet ezen csodálkozni, hatalmas erejű ember az, csak úgy játszott a kaszával — teszi hozzá magyarázóan Mórocz elvtárs Szóval hamarosan megalapozta a tekintélyét a tagság előtt, hiszen idejövetelehez nem sokára brigádvezetőnek választották. Pedig nem az a fajta ember, aki elnéz mindent. Ha valahol hibát tapasztal, élesen felszólalt miatta. Ha valaki nem jött a munkába, vagy immel-ámmal dolgozott, nem állhatott meg előtte. Egyszer a munkakapálás helyett csak éppen megismogatták a földet. Hej, de kikelt miatta. Olyan szavakkal titulálta az illetőt, amit sokáig nem lehet elfelejteni. Mégsem haragudtak meg rá. — Nemcsak a szája járt, hanem a do-
ogban is példát mutatott. Tudtuk, hogy az ilyen ember szavát meg kell szünetelni.

Kíváncsiavá tették a jó vélemények és Vancsek elvtársnőhöz fordultam, mert tudom róla, hogy nem hiába viseli a szíven a szövetkezetbelieknek a gondiát, de ismeri is mindegyiket. A kérdésre könnyű mosoly reppent keresztül az arcán, aztán meg annyit mondott: A Lajos — kezés

szünet a gondolatok rendezésére —, mi már régi ismerősök vagyunk. Először 1951-ben találkoztunk, amikor Nagy Lajos még a földművelésszövetkezet boltvezetője volt. — Milyen embernek ismerté akkor? — Hát olyan fúrge gondolkodású, örökké cselekvő embernek, aki sohasem töltötte nyugalomra. Minden érdekelt. A véleményét határozottan, bátran mondta el. Így beszélt a szemindiumokon is. — És a szövetkezés gondolata akkor még nem forgott a fejében? — De még mennyire. Nemcsak gondolt, hanem vallotta is a közös gazdálkodás elvét. Úgyvezető volt, mégis egyre többet tördölt a tisztségével. Közösen szerveztük a tagságot és már abban az időben is megemlítette: — Az lesz a vége, hogy nemsokára én is belépek a szövetkezetbe — Az elmúlt év tavaszán be is lépett. Amikor aztán arról az időszakról érdeklődtem, amit Nagy Lajos, mint tisz-tag töltött el, azt sem tudom hamarjában, mit jegyeztek meg. Mert most igazolódott be, hogy milyen ember is tulajdonképpen. Azt meg külön öröm volt elnézni, ahogy aratott, mert hatalmas suhintásával kétszer olyan rendet vágott, mint a többi. Hamarosan megválasztották brigádvezetőnek. Akkor meg arról is meggyőződtek, hogy nemcsak a dologhoz ért, hanem a szervezéshez is. Eszerte volna valaki megsérteni a munkalegyetemet. Rögtön jelezte a szövetkezet vezetőjének, hogy látta a szövetkezet fejlesztésének útját és ettől egy pillanatra sem tántorodott. A tagság egyre jobban megbecsülte, és ennek

Az új bányászok tanítója

Ahogy hallgatom a szavait, akaratlanul érződik bennem a tisztelet érzése. Nemeth Pál az új bányász neveléséről beszél, és ennek az öreg bányásznak a hangjából, aki 30 éve szolgált le először a föld alatt, a bányáért, a párt iránt érzett kötelesség érződik ki. Erő és hit fut a szavait, mondanivalójának ezért van ilyen súlya.

Hány bányászt nevelt? Nem tudná hamarjában megmondani. De sokat. Csengei Péter, a sztahanovista Kocsis László mellett került ki. Most meg Pataki Gáspárral dolgozik. Nem illés, ha leírom, hogy az élete célját látja a fiatalok nevelésében. Miért? Egyszóval lehet választolni: kommunista. Tudja, hogy a párt elsősorban ezt a feladatot várja tőle. A fiatalok nevelését sokéves tapasztalatainak átadását, a bányász utánoztás elősegítését. Kiemelkedő eredményeket nem szokott elérni, de ismeri annak a 100 százaléknak az értékét, amit a hozzá beosztott új bányász-szal közösen ér el. Dehogyan lenne szemrehányást érte. Hiszen vigyázni kell a fiatalokra, az ember a legnehezebb anyag és sokféleképpen tud formálódni. Nem vadítja el őket magától, fokozatos nevelésével

először is a bizalmat szerzi meg. Ezután következik a szakmai tanítás. De ezt sem akárhogyan végzi. Először az új bányász tanuljon meg biztonságosan dolgozni. Szokja meg és ismerje meg a bányát. — Így fiam, így csinálj a szerelést, máglyázást, riglizést. Ez a biztonság. Ha nehéz a tétő, erősebben biztosíts, vigyázz magadra!

Nem is volt melléte bányász, akit szerencsétlenség érte volna, aztán azokat a módszereket tanítja, amelyekkel a gyorsaságot, a termelékenységet lehet növelni. Egyszerű ez csak lekiismeretesen kell végezni. A fiatalok és az öregek ki-egészítik egymás munkáját. Az öregekben tisztelni kell a tudást, a fiatalokban pedig az erőt. Akkor nincs hiba.

Bölcsesség és életismeret van a szavaiban. Eddigi eredményes munkáját ez magyarázza. Az ügyeket pedig a lelkiismeretében van. — Az öregek kötelességérzet ez, amit — ahogy ő mondja — a párttal és a néppel szemben érez. Nemeth Pál ezéri akar, ezért fog meg sok bányászt nevelni, és ebből az igyekezetből, ami tisztelet érdemel, tanulni lehet másoknak is.

Azt írta n, hogy kiemelkedő eredményt nem szokott elérni. Rosszul írtam. Kiemelkedő eredmény annak a sok új dolgozóknak bányásszá való nevelése, amit Nemeth elvtárs végez.

Két brigád párosversenye jó eredményeket hoz

A fetelepen nemcsak a verseny értékelésére hívatottak, hanem a dolgozók közül is sokan figyelemmel kísérik Berta Gyula és Kustár János jól ismert fűrészbrigádjai közötti versenyt. A közvélemény a Kustár-brigádot tartja jobbnak. A decemberi, sőt a januári első dekádban elért eredmények is a szemlélők véleményét erősítik. A legutóbbiak viszont arról tanúskoznak, hogy a Berta-brigád hatalmas erőfeszítéssel küzd az első helyért. S hogy nem reménytelenül, azt megcáfolhatatlanul bizonyítja a legutóbbi eredmények. Január 12-én 155 százalékos, 30 százalékkal magasabb teljesítményt értek el, mint a Kustár-brigád.

A következő nap a Kustár brigádnál javulás mutatkozott ugyan, de a vezetést nem sikerült megszerezni. Mindkét brigád teljesítménye 142 százalék volt. A Berta-brigád tagjai kissé szűgyeltek magukat a

13 százalékos visszaesés miatt, s megfogadták, — ha mindjárt belepusztulunk, akkor is megmutatjuk, hogy mi sem vagyunk rosszabbak. — Igen ám, de a 13-i egyenlítés a Kustár-brigáddal is azt éreztette, hogy itt az alkalom, amikor kis erőfeszítéssel ismét az élre térhetnek.

A két brigád napközben nem ellenőrizhette egymást, mert az egyik telelőttes, a másik pedig délutáni műszakban dolgozott. Flúruihatjuk azonban, hogy a küzdelem nagyon heves volt, nehézt lett volna helyszínen megállapítani, Bertéké, vagy Kustáré dolgozók-e jobban. A 16-i eredmény azonban még mindig a Berta-brigád javára billent a mérleget. Ezzel viszont már korántsem olyan fölényvel, mint a második dekád első napjaiban, mert mindössze 4 százalékkal szárnyaltak túl versenytársuk 158 százalékos teljesítményét.

a becsülésnek az eredményeként zárszámadáskor elnöknek választották.

Néhány nap után ismét a termelőkész-
vetkezetbe mentem. Most szerencsém volt, mert az új elnököt otthon találtam. Dolgozott. Elgondolkozva hajolt az asztal fölé, előtte papírok, a tisz fejlesztésének további tervei. Amikor beszélgetni kezdünk, mindjárt feltűnik, milyen gyorsan sorolja a szavakat. Mintha nagyon sok dolga lenne, vagy mintha attól félne, hogy a gyorsan következő gondolatok közül kifelejt valamit. A kívülálló is érzi, hogy ez az ember ismeri a tisz helyzetét, tudja mit akar a tagság és azt is, hogyan kell máig mindezt megvalósítani. Magáról nem szól, de annál többet a terveikről. Hiszen alaposan megszorodott a létszám. A szövetkezet, amely alig másfél éve fejlődés előtt állt, ma 87 tagot számlál. A kertiészetet is növelni fogják, az állatállományt, aztán az élek kibővítésére kerül a sor. Es mindezt igeheznek már a saját erejükből megvalósítani. Az ajtó közben gyakran nyílt, jönnek a tagok, hol az egyik kérdez valamit, hol meg a másik. Ő meg gyorsan és pontosan válaszolgat, és a beszélgetés rövidke szüneteiben azon gondolkodom, hogy mennyire olyan, ahogy leírták nekem. Határozott, a szövetkezet sorsát szívén viselő, aki jól látja a tennivalókat és jól is végzi őket. Fáradhatatlanul, követhetesen. Ugy, ahogy a kilenc hónap alatt 400 munkaes-
séget szerzett, úgy ahogy az egyszerűből a szövetkezet elnöke lett. És azt hiszem, hogy ezek után könnyen elképélhető, hogy a Thury György termelőkész-
vetkezet további fejlődésének ügye az új elnök kezében jó kezekben van.